

IV SA/Wa 536/15 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 2035022

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 1 kwietnia 2015 r.

IV SA/Wa 536/15

Status:

orzeczenie prawomocne

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Agnieszka Wójcik (spr.).

Sędziowie WSA: Aneta Dąbrowska, Małgorzata Małaszewska-Litwiniec.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 r. sprawy ze skargi M. P. w przedmiocie wymierzenia grzywny Wojewodzie Mazowieckiemu za niewykonanie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 604/12 oddała skargę

Uzasadnienie faktyczne

W rozpoznawanej sprawie wnioskiem z dnia 11 sierpnia 2008 r. złożonym za pośrednictwem Wydziału Konsularnego Ambasady RP w (...), M. P., obywatelka (...), wystąpiła do Wojewody (...) o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego. Decyzją z dnia (...) lipca 2011 r. Wojewoda (...), działając na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.), odmówił stwierdzenia posiadania przez wnioskodawczynię obywatelstwa polskiego. Decyzję tę, w wyniku rozpatrzenia odwołania M. P., utrzymał w mocy Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia (...) sierpnia 2011 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji przedstawił wyniki przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, z którego wynikało, że M. P. urodziła się w dniu (...) maja 1959 r. w (...)) jako M. G., córka F. (F.) G. i N. N. z K. (B.). Wnioskodawczyni z dniem urodzenia nabyła obywatelstwo (...). Nazwisko rodowe zmieniła wskutek zawarcia związku małżeńskiego w dniu (...) listopada 1978 r. z M. P. Z przedstawionych przez wnioskodawczynię wyjaśnień wynikało, że nabycie obywatelstwa polskiego wiąże ona z posiadaniem obywatelstwa polskiego przez jej ojca. W tym zakresie organ ustalił, że F. G. urodził się w dniu (...) stycznia 1920 r. w (...), jako syn C. J. i S. G. Wyjechał z Polski w 1950 r. na pobyt stały do (...), gdzie dotarł w dniu (...) grudnia 1950 r. Z tym dniem nabył obywatelstwo (...) i do swojej śmierci w dniu (...) listopada 2001 r. zamieszkiwał w (...). Organ wskazał także, że do akt sprawy załączone zostało poświadczenie obywatelstwa polskiego przez F. G. z dnia (...) lipca 1949 r., wydane przez

Starostę Powiatowego w W. oraz zaświadczenie Biura Prezydium Rady Ministrów z dnia (...) października 1950 r., w treści którego wskazano, że "(...) władze wojskowe nie stawiają przeszkód F. G. na wyjazd za granicę do Państwa (...) na pobyt stały", dodając przy tym, że "zatrzymano książeczkę wojskową Nr (...)". Mając na uwadze te informacje, organ przyjął, że ojciec wnioskodawczyni, pomimo że posiadał obywatelstwo polskie, utracił je wskutek nabycia obywatelstwa (...). W tym zakresie zastosowanie znalazł bowiem art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. RP Nr 7, poz. 44 z późn. zm.). Wprawdzie, osoby zobowiązane do czynnej służby wojskowej w Polsce, zgodnie z obowiązującymi przepisami mogły nabyć obywatelstwo obce dopiero po uzyskaniu zwolnienia od powszechnego obowiązku wojskowego, tym niemniej wyrażenie zgody obywatelowi polskiemu przez władze wojskowe na wyjazd za granicę z jednoczesnym zatrzymaniem książeczki wojskowej należało traktować jako równoważne zwolnieniu go z podlegania powszechnemu obowiązkowi wojskowemu. Organ odwołał się w tym zakresie do stanowiska Departamentu Prawnego Ministerstwa Obrony Narodowej, wskazując jednocześnie, że w momencie wydawania zaświadczenia ojcu wnioskodawczyni obowiązywała ustawa z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 6, poz. 46), która w art. 75 nakładała obowiązek uzyskania zezwolenia władz wojskowych na wyjazd i na pobyt za granicą. W związku z tym, że ojciec wnioskodawczyni nie posiadał obywatelstwa polskiego w dacie jej narodzin, tj. w dniu (...) maja 1959 r., nie mogła ona nabyć obywatelstwa polskiego z mocy prawa, na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.).

M. P., zaskarżyła powyższą decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Po rozpatrzeniu sprawy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 22 listopada 2011 r. sygn. akt IV SA/Wa 1506/11 oddalił skargę na ww. decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) sierpnia 2011 r. Na skutek wniesionej od tego wyroku skargi kasacyjnej Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 604/12 uchylił zaskarżony wyrok WSA oraz zaskarżoną decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji i poprzedzającą ją decyzję Wojewody (...) z dnia (...) lipca 2011 r.

W uzasadnieniu wyroku NSA analizując kwestię posiadania obywatelstwa polskiego przez ojca skarżącej w dacie jej urodzenia, wskazano m.in., że zarówno Sąd I instancji, jak i organy orzekające w sprawie nie oceniły, czy Biuro Wojskowe Prezydium Rady Ministrów przedkładające Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego informację stwierdzającą, że nie stawia przeszkód do wyjazdu ojca skarżącej za granicę było - ze względu na rodzaj formułowanego rozstrzygnięcia - organem właściwym w sprawie.

Akta sprawy wraz z ww. wyrokiem NSA przekazano Wojewodzie (...) w dniu 28 sierpnia 2013 r. Pismem z dnia 12 września 2013 r. Wojewoda zwrócił się do Ministerstwa Obrony Narodowej z prośbą o dokonanie ustaleń odnośnie tego, czy ojciec skarżącej został zwolniony przez upoważniony organ administracji z powszechnego obowiązku wojskowego. W dniu 30 września 2013 r. do Urzędu Wojewódzkiego wpłynęło wezwanie pełnomocnika skarżącej do wykonania wyroku NSA z dnia 10 lipca 2013 r.

Pismem z dnia 26 września 2013 r. pełnomocnik skarżącej zwrócił się do Ministra Spraw Wewnętrznych z zażaleniem w trybie art. 37 k.p.a. na przewlekłość postępowania Wojewody (...) w sprawie stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego M. P.

Po rozpatrzeniu tego zażalenia Minister Spraw Wewnętrznych postanowieniem z dnia (...)

października 2013 r. stwierdził zasadność zażalenia złożonego w trybie art. 37 k.p.a. i wyznaczył termin załatwienia sprawy przez Wojewodę (...) do dnia 15 grudnia 2013 r. Pismem z dnia 20 listopada 2013 r. M. P., działając przez pełnomocnika, wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na przewlekłość postępowania Wojewody (...) po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 604/12 polegającą na nierozpoznaniu wniosku o potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego.

Strona skarżąca wskazała, że organ wojewódzki nieprawidłowo interpretuje wskazania NSA i bez potrzeby prowadzi postępowanie w celu uzupełnienia materiału dowodowego przedmiotowej sprawy, przez co Wojewoda (...) dopuścił się przewlekłości przy wykonywaniu wyroku NSA. Skarżąca wniosła o ukaranie organu grzywną za niewykonanie wyroku sądu.

Odpowiadając na skargę Wojewoda (...) wniósł o jej oddalenie, podkreślając, że skarga jest niezasadna i pozbawiona podstaw.

Wojewoda podkreślił, że realizując wytyczne Sądu w dniu 12 września 2013 r. zwrócił się do Departamentu Prawnego MON z prośbą o pomoc w ustaleniu, czy Biuro Wojskowe Prezydium Rady Ministrów w 1950 r. było organem właściwym do zwolnienia obywatela polskiego z powszechnego obowiązku wojskowego.

W dniu 27 września 2013 r. pełnomocnik wnioskodawczyni wezwał organ do niezwłocznego wykonania wyroku Sądu. Pismem z dnia 10 października 2013 r. organ odpowiedział na powyższe pismo. W dniu 24 października 2013 r. ponownie poinformowano ww. o tym, że nadal oczekuje organ odpowiedzi z MON. W dniu 8 listopada 2013 r. pełnomocnik ponownie zwrócił się o wydanie decyzji.

Dnia 12 listopada 2013 r. organ otrzymał pismo MON informujące o odnalezieniu materiałów archiwalnych dotyczących działania Biura Wojskowego Prezydium Rady Ministrów i Struktury Organizacyjnej w Biurze Wojskowym Prezydium Rady Ministrów. Wyjaśniono przy tym, dlaczego dokumenty te mogą okazać się niewystarczające dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z sugestiami zawartymi w ww. piśmie Wojewoda w dniu 14 listopada 2013 r. zwrócił się do Centralnego Archiwum Wojskowego o udzielenie informacji, czy w zasobach archiwalnych znajdują się dokumenty wojskowej komendy rejonowej w W. z 1950, 1951 i ewentualnie 1939 r. dotyczące ojca skarżącej.

W wyniku poczynionych ustaleń w tym w oparciu o otrzymany z MON "Zakres działania Biura Wojskowego..." organ uznał, że ojciec skarżącej uzyskał zezwolenia na wyjazd za granicę od organu właściwego do wydania takiego zezwolenia. Podkreślono jednak, iż w toku ustaleń z MON wyjaśniono, że do kompetencji Biura należały także sprawy zwolnień od powszechnego obowiązku wojskowego co skutkowało skreśleniem z ewidencji osób podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu.

Niezależnie od powyższego na skutek zażalenia wniesionego w trybie art. 37 k.p.a postanowieniem z dnia (...) października 2013 r. MSW stwierdził, że Wojewoda prowadzi postępowanie przewlekłe i wyznaczył mu termin załatwienia sprawy do dnia 15 grudnia 2013 r.

Decyzja organu wojewódzkiego została wydana w dniu (...) grudnia 2013 r.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2014 r. Sygn. akt IV SAB/Wa 2923/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę M. P. w przedmiocie wymierzenia grzywny za

niewykonanie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 603/12, wskazując, że organ dotrzymał termin wyznaczony mu przez organ wyższej instancji na wydanie rozstrzygnięcia, wobec powyższego nie pozostaje on w bezczynności. Wyrok ten został uchylony przez Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r. Sygn. akt II OSK 1292/14, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił jaki jest charakter i cel skargi wniesionej w trybie art. 154 § 1 p.p.s.a. jakie elementy winna ona spełniać aby mogła być uznana za skutecznie wniesioną. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego warunkiem wymierzenia organowi grzywny jest uznanie, że po wyroku prowadził on sprawę przewlekłe. W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji uznał, że nie można organowi zarzucić przewlekłości, bowiem wydanie decyzji w terminie wyznaczonym przez organ wyższego stopnia, po uznaniu zażalenia na przewlekłość postępowania za zasadne, oznacza, że nie zaistniały przesłanki do wymierzenia organowi grzywny. Z taką oceną Naczelny Sąd Administracyjny jednak się nie zgodził wskazując, że postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia (...) października 2013 r., uznające zażalenie na przewlekłe prowadzenie przez Wojewodę (...) postępowania i wyznaczające Wojewodzie termin do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, nie miało bowiem dla niniejszej sprawy żadnego znaczenia. Wydane bowiem zostało jedynie na skutek wniesienia w trybie art. 37 k.p.a. zażalenia strony, oceniającej działania organu jako prowadzone w przewlekły sposób. Wniesienie zażalenia w tym trybie stanowi jedynie warunek formalny rozpoznania skargi na bezczynność bądź przewlekłość postępowania, gdyż jest to środek zaskarżenia w rozumieniu art. 52 § 2 p.p.s.a. Warunek ten będzie spełniony niezależnie od zajętogo w tym przedmiocie stanowiska wyższego stopnia (pozytywnego bądź negatywnego). Niezależnie bowiem od sposobu załatwienia sprawy przez organ wyższego stopnia zażalenia złożonego w trybie art. 37 k.p.a., stronie zostaje wówczas otwarta droga do podniesienia przed sądem administracyjnym bezczynności organu (bądź przewlekłego prowadzenia postępowania). Nieistotne jest nawet, czy organ wyższego stopnia wypowie się w sprawie.

W niniejszej sprawie tymczasem strona pismem z dnia 26 września 2013 r. zażądała od Wojewody (...) wykonania wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. To był warunek formalny do złożenia skargi o wymierzenie organowi grzywny za przewlekłe prowadzenie postępowania po wyroku uwzględniającym wcześniejszą skargę strony. Jedynie tę przesłankę - a więc czy organ po wyroku NSA z dnia 10 lipca 2013 r. prowadził przewlekłe postępowanie - Sąd I instancji winien zatem rozważyć. Tymczasem Sąd Wojewódzki, oddalając skargę, oparł się wyłącznie na fakcie, że organ wyższego stopnia wyznaczył, z uwagi przecież na przewlekłe prowadzenie postępowania, termin na wydanie rozstrzygnięcia i zachowanie tego terminu uznał za wystarczające do uznania, że przewlekłości nie było, a zatem nie zaistniała przesłanka do wymierzenia organowi grzywny w trybie art. 154 p.p.s.a. NSA uznał więc, że Sąd I instancji uchylił się od dokonania oceny zasadności skargi złożonej w trybie art. 154 p.p.s.a., a tym samym naruszył art. 154 § 1 w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 154 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm. zw. dalej p.p.s.a.) w razie niewykonania wyroku uwzględniającego skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania oraz w razie bezczynności organu lub przewlekłego prowadzenia postępowania po wyroku uchylającym lub stwierdzającym nieważność aktu lub czynności strona, po uprzednim pisemnym wezwaniu właściwego organu do wykonania wyroku lub załatwienia sprawy, może wnieść skargę w tym przedmiocie, żądając wymierzenia temu organowi grzywny. Zgodnie z § 3 tego przepisu wykonanie wyroku lub załatwienie sprawy po wniesieniu skargi, o której mowa § 1, nie stanowi podstawy do umorzenia postępowania lub oddalenia skargi.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wiążącym obecnie rozpoznający skład Sądu wyroku z dnia 3 grudnia 2014 r. Sygn. akt II OSK 1292/14, dla skuteczności wniesienia przedmiotowej skargi konieczne jest spełnienie dwóch niezależnych przesłanek. Po pierwsze, strona przed wniesieniem skargi zobowiązana jest pisemnie wezwać organ do wykonania wyroku lub załatwienia sprawy. Instytucja przedmiotowego wezwania związana jest z zobowiązaniem organu do zastosowania się do treści wyroku przed interwencją sądu administracyjnego. Wezwanie takie można skierować do organu w każdym czasie po upływie ustawowego terminu do załatwienia sprawy w postępowaniu administracyjnym. Skarga niepoprzedzona przez stroną takim wezwaniem podlega odrzuceniu. W niniejszej sprawie strona wezwanie takie skierowała do Wojewody (...) pismem z dnia 26 września 2013 r. żądając wykonania wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. Warunek pierwszy został zatem spełniony.

Po drugie, organ administracji publicznej, który został zobowiązany wyrokiem sądu administracyjnego do podjęcia określonych działań musi pozostawać w bezczynności lub przewlekłe prowadzić postępowanie. Bezczynność lub przewlekłe prowadzenie przez organ postępowania po wyroku uchylającym lub stwierdzającym nieważność aktu lub czynności o których mowa w art. 154 § 1 p.p.s.a. oznacza sytuację, gdy organ w ponownym postępowaniu, prowadzonym na skutek wydanego uprzednio wyroku w sprawie sądowno-administracyjnej, pomimo upływu stosownych terminów nie załatwił sprawy, to znaczy nie wydał nowego rozstrzygnięcia kończącego sprawę administracyjną. Zatem o niewykonaniu wyroku może być mowa wyłącznie wówczas, gdy takie rozstrzygnięcie - bez względu na jego treść i zakres poprzedzającego je postępowania - nie zostało wydane. Przy czym mając na względzie treść art. 154 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi trzeba stwierdzić, że stan w postaci niewykonania wyroku musi istnieć w chwili złożenia skargi (zob. R. Hauser, M. Wierzbowski (red.), Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2011, s. 550).

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego prezentowany jest pogląd, że skarga o wymierzenie organowi grzywny jest skargą w odrębnej, samodzielnej z punktu widzenia jej podstaw prawnych sprawie. Jej celem nie jest kontrola zgodności z prawem konkretnego aktu lub czynności organu administracji. Zastosowanie się przez ten organ do oceny prawnej zawartej w wykonywanym wyroku podlega bowiem kontroli na ogólnych zasadach w ramach skargi od nowego rozstrzygnięcia sprawy (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 5 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 230/11 oraz z dnia 17 kwietnia 2012 r. sygn. akt I OSK 2413/11, dostępne na stronie internetowej: www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Grzywna z art. 154 § 1 stanowi w istocie karę za ignorowanie przez organy administracji publicznej wyroków

sądowych (por. J. Drachal (w:) Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zagadnienia wybrane., s. 95). W razie spełnienia warunków określonych w art. 154 § 1 sąd obowiązany jest wymierzyć organowi grzywnę, chyba że wniesienie skargi nastąpiło po wykonaniu wyroku lub załatwieniu sprawy.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba zaznaczyć, że w ocenie Sądu pomimo tego, iż skarga spełniła formalny warunek dopuszczalności nie zasługuje jednak na uwzględnienie, albowiem, wbrew wywodom skarżącej, w przedstawionych i niespornych okolicznościach sprawy nie można twierdzić, że Wojewoda (...) przewlekłe prowadził postępowanie po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2013 r. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przewlekłość w prowadzeniu postępowania wystąpi wówczas, gdy organ nie załatwia sprawy w terminie, nie pozostając jednocześnie w bezczynności, a podejmowane przez ten organ czynności procesowe nie charakteryzują się koncentracją niezbędną w świetle art. 12 k.p.a., ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, nie istotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy. Przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ zaistnieje zatem wówczas, gdy będzie mu można skutecznie przedstawić zarzut niedochowania należytej staranności w takim zorganizowaniu postępowania administracyjnego, by zakończyło się ono w rozsądnym terminie, względnie zarzut prowadzenia czynności (w tym dowodowych) pozbawionych dla sprawy jakiegokolwiek znaczenia. Za postępowanie prowadzone przewlekłe uznać należy postępowanie prowadzone w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ nie jest bezczynny (por. J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Komentarz Wydanie 5, Warszawa 2012, str. 44; J. Drachal J. Jagielski, R. Stankiewicz. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Komentarz pod red. R. Hausera i M. Wierzbowskiego, Warszawa 2011, str. 69-70). Pojęcie "przewlekłość postępowania" obejmować będzie zatem opieszale, niesprawne i nieskuteczne działanie organu, w sytuacji, gdy sprawa mogła być załatwiona w terminie krótszym, jak również nieuzasadnione przedłużanie terminu załatwienia sprawy (por. wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt II OSK 549/13). Stwierdzenie, że w określonej dacie - a tą będzie data orzekania przez sąd administracyjny - można zakwalifikować postępowanie organu, jako dotknięte przewlekłością jego prowadzenia, wymaga zbadania sprawy pod wieloma względami, dokonania oceny czynności procesowych, analizy faktów i okoliczności zależnych od działania organu i jego pracowników oraz stanu zastoju procesowego sprawy wynikającego z zaniechania lub wadliwości działań podejmowanych przez strony lub innych uczestników postępowania (por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz Wydanie 11, Warszawa 2011, str. 238, także wyrok NSA z 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt II OSK 549/13, wyrok NSA z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 34/13).

Konkludując w postępowaniu wywołanym skargą wniesioną na podstawie art. 154 § 1 p.p.s.a. należy ustalić, jak przebiegało postępowanie organu, i dokonać jego oceny pod kątem, czy ustalone fakty, rzeczywiście wskazują na przewlekłość organu i czy jest ona uzasadniona, usprawiedliwiona i wynika z innych okoliczności niezależnych od organu prowadzącego postępowanie.

Co istotne, na ocenę istnienia przewlekłego prowadzenia postępowania o którym mowa w

art. 154 § 1 p.p.s.a. nie ma wpływu prawidłowość nowego rozstrzygnięcia, lecz tylko to, czy zostało faktycznie wydane (vide wyrok WSA we Wrocławiu z 25 kwietnia 2008 r. sygn. akt: I SA/Wr 1880/07 opubl. w Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz pod red. Prof. R. Hausera, Prof. M. Wierzbowskiego Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011, s.559 i n.).

Przechodząc do oceny działań organu w pierwszej kolejności należy wskazać że zgodnie z art. 286 p.p.s.a. po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu pierwszej instancji akta administracyjne sprawy zwraca się organowi administracji publicznej, załączając odpis orzeczenia ze stwierdzeniem jego prawomocności. Termin do załatwienia sprawy przez organ administracji, określony w przepisach prawa lub wyznaczony przez sąd, liczy się od dnia doręczenia akt organowi.

Przepis ten ustanawia generalne terminy do załatwienia sprawy administracyjnej (tekst jedn.: zgodnie z art. 35 k.p.a) po wyroku sądowym, uchylającym zaskarżony akt. Ustanawia on zatem zasadę "realnej możliwości" wykonania wyroku sądowego. Niewątpliwie bowiem organ musi dysponować aktami sprawy w sposób możliwy do podjęcia rozstrzygnięcia, a zatem aktami kompletnymi. Dopiero wówczas rozpoczyna się początek biegu terminów do załatwienia sprawy, określonych w k.p.a a ich niedochowanie skutkować może nałożeniem na organ grzywny. Powyższe znajduje uzasadnienie również z uwagi na okoliczność, iż ocena prawna, którą organ obowiązany jest uwzględnić wynika z uzasadnienia orzeczenia i samo ogłoszenie wyroku nie pozwala jeszcze organowi na zastosowanie się do niej.

Zauważyć należy, że oceny prawnej, o której mowa w art. 153 p.p.s.a. nie można rozpoznawać wyłącznie z punktu widzenia, czy miała ona miejsce, czy nie, ale także z punktu widzenia jej zakresu. Zakres oceny prawnej to zasięg wyraźnie i jednoznacznie wyrażonego poglądu narzucającego organom sposób rozumienia przepisu prawa, oceny prawnej faktów, a w rezultacie kierunku prowadzenia sprawy podatkowej. Zauważyć jeszcze trzeba, że wskazania co do dalszego postępowania w sprawie są zawsze konsekwencją dokonanej oceny prawnej faktów i wykładni przepisów prawa (wyrok NSA z 13 września 2006 r. sygn. akt: II FSK 1099/05 opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach <http://cbois.nsa.gov.pl>). Związanie wyrażonymi w orzeczeniu sądu wskazaniami co do dalszego postępowania obliguje organ do wykonania wytycznych sądu, lecz nie jest równoznaczne z tym, że w ramach ponownego rozpoznania sprawy, organ ten ma ograniczyć się jedynie do realizacji tychże wskazań, jeżeli dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy koniecznym okaże się wyjście ponad sprecyzowane przez sąd wytyczne postępowania. (wyrok NSA z 3 października 2006 r. sygn. akt: I FSK 7/06 opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach <http://cbois.nsa.gov.pl>).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że jak wynika z akt sprawy Wojewoda (...) akta wraz z wyrokiem NSA otrzymał w dniu 28 sierpnia 2013 r. Po zapoznaniu się z treścią wyroku, w dniu 12 września 2013 r. uznał za zasadne zwrócenie się do Ministerstwa Obrony Narodowej z prośbą o dokonanie ustaleń, które jak wykazano w odpowiedzi na skargę, w ocenie organu miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (w świetle wytycznych zawartych na stronie 8 akapit 2 i stronie 9 wyroku NSA), o czym poinformował stronę skarżącą kierując do pełnomocnika odpis ww. pisma. Odpowiedź na ww. pismo organ otrzymał dopiero w dniu 12 listopada 2013 r. W ślad za nim niezwłocznie wystosował pismo z dnia 14 listopada 2013 r. do Centralnego Archiwum Wojskowego, odpowiedź na które otrzymał (...) grudnia 2013 r. W dniu (...) grudnia 2013 r. została

wydana zaś decyzja.

W ocenie Sądu analiza zarówno konkretnych działań organu ale także ogólna i całościowa ich ocena nie daje podstaw do przyjęcia przewlekłości.

Sekwencja podejmowanych działań, kalendarium poszczególnych czynności, wskazują, że Wojewoda działał w sposób metodyczny i ciągły zbierając materiał dowodowy, co wymagało także współpracy z innymi organami. Zwrócić uwagę należy, że odstępów pomiędzy poszczególnymi czynnościami, dokumentowanymi pismami urzędowymi były niewielkie, a Skarżąca na bieżąco informowana była o przebiegu całego postępowania, każde z pism otrzymując do wiadomości. Odnosząc się zaś do zarzutu strony skarżącej wskazującej na to, iż w jej ocenie organ prowadził postępowanie sprzeczne z oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego należy wskazać, iż zgodnie z orzecznictwem (por. Wyrok Naczelnego Sądu administracyjnego z dnia 5 lipca 2011 r. I OSK 230/11

". Niewykonanie wyroku nie oznacza braku zastosowania się do oceny prawnej wskazanej w tym wyroku. Ewentualne odstępstwo od oceny prawnej w rozstrzygnięciu wydanym na skutek realizacji wyroku uwzględniającego skargę na bezczynność będzie jedynie czynnością nieprawidłowego wykonania orzeczenia, a nie brakiem samej czynności wykonawczej. W żaden sposób z treści art. 154 § 1 p.p.s.a. nie można odczytać istnienia dodatkowej formy kontroli merytorycznej takiego rozstrzygnięcia. Kontroli merytorycznej rozstrzygnięcie będzie podlegało na zasadach ogólnych." Zwrócić należy uwagę, że wskazania Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w prawomocnym wyroku wiązały organ orzekający w sprawie i był on zobligowany je uwzględnić. W przypadku zaniechania w tym zakresie i pominięcia wskazań sądu, organ narażał się bowiem na uchylenie wydanego rozstrzygnięcia. Ewentualne zatem błędne zinterpretowanie wytycznych Sądu przez organ nie może być uznane za świadome działanie a w konsekwencji stanowić podstawę do zarzucenia organowi, iż prowadził postępowanie przewlekłe.

W ocenie zatem Sądu uznać należy, że sposób procedowania organu po przekazaniu mu akt administracyjnych nie dawał podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie organ postępował w sposób przewlekły.

Jak już wspomniano art. 35 § 1 k.p.a. stanowi, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki, a § 3 stanowi, że sprawy powinny być załatwiane w ciągu miesiąca, przy czym sprawy szczególnie skomplikowane w terminie 2 miesięcy. Przy czym zgodnie z § 5 do terminów określonych w przepisach poprzedzających nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. W rozpatrywanym przypadku przerwy wynikały z faktu oczekiwania na odpowiedź-stanowisko innych organów, instytucji. Organ zaś na bieżącą starał się wykonywać swoje czynności. W konsekwencji decyzja wydana została po 3,5 miesiącach. Powyższe jak wskazano na wstępie w ocenie Sądu nie pozwala na postawienie organowi zarzutu przewlekłego prowadzenia postępowania po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, a w konsekwencji przyjęcie przez Sąd, że zaistniały przesłanki określone w art. 154 § 1 i 2 p.p.s.a. W konsekwencji nieuzasadnione okazało się żądanie przez skarżącą wymierzenia organowi grzywny.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a. skargę oddalił.